

“मीठे बच्चे— दुःख हर्ता सुख कर्ता बाबालाई याद गर्नु भने तिम्रा सबै दुःख दूर हुनेछन्, अन्त मति सो गति हुनेछ ।”

प्रश्नः— बाबाले तिमी बच्चाहरूलाई हिँड्दा-डुल्दा यादमा रहने निर्देशन किन दिनुभएको छ ?

उत्तरः— १. किनकि यादले नै जन्म-जन्मान्तरको पापको बोझ उत्रिनेछ, २. यादले नै आत्मा सतोप्रधान बन्नेछ, ३. अहिलेदेखि नै यादमा रहने अभ्यास भयो भने अन्त्य समयमा एक बाबाको यादमा रहन सक्नेछौ । अन्त्यको लागि नै गायन छ— अन्तकाल जो स्त्री सिमरे... । ४. बाबालाई याद गर्नाले २१ जन्मको सुख सामुन्ने आउँछ । बाबा जस्तो मीठो दुनियाँमा कोही छैन । त्यसैले बाबाको निर्देशन छ— प्यारा बच्चाहरू, हिँड्दा-डुल्दा मलाई नै याद गर ।

ओम् शान्ति । कसको यादमा बसेका छौ ? यो हो प्यारो भन्दा प्यारो सम्बन्ध एक बाबासँग, जो सबैलाई दुःखबाट छुटाउनेवाला हुनुहुन्छ । जब बाबाले बच्चाहरूलाई देख्नुहुन्छ, बच्चाहरूका सबै पाप काटिदै जान्छन् । आत्मा सतोप्रधान तर्फ गइरहेको छ । दुःख त अथाह छ नि । गायन पनि गर्छन् दुःख हर्ता, सुख कर्ता । अब बाबा तिमीलाई वास्तवमा सबै दुःखबाट छुटाउन आउनुभएको छ । स्वर्गमा त दुःखको नाम निशान हुँदैन । यस्ता बाबालाई याद गर्नु धेरै आवश्यक छ । बाबाको बच्चाहरूसँग प्यार हुन्छ नि, यो त तिमीले जान्दछौ— बाबाको कुन-कुन बच्चाहरूसँग प्यार छ । बच्चाहरूलाई सम्झाइएको छ, आफूलाई आत्मा सम्झ, देह नसम्झ । जो राम्रा रत्नहरू छन् उनीहरूले बाबालाई हिँड्दा-डुल्दा याद गर्छन्, यो पनि किन भन्नुहुन्छ ? किनकि तिम्रो जन्म-जन्मान्तर देखि पापको घडा भरिएको छ । त्यसैले यस यादको यात्राबाट नै तिमी पाप आत्माबाट पुण्य आत्मा बन्नेछौ । यो पुरानो तन हो, यो पनि तिमी बच्चाहरूले जान्दछौ । दुःख आत्मालाई नै मिल्छ । शरीरलाई चोट लाग्यो भने आत्माले दुःख महसुस गर्छ । आत्माले भन्छ म रोगी, दुःखी छु । यो हो दुःखको दुनियाँ । जहाँ गए पनि दुःख नै दुःख छ । सुखधाममा त दुःख हुन सक्दैन । दुःखको नाम लिनु अर्थात् तिमी दुःखधाममा छौ । सुखधाममा त अलिकति पनि दुःख हुँदैन । समय पनि थोरै बाँकी छ, यसमा बाबालाई याद गर्ने पूरा पुरुषार्थ गर्नु छ । जति याद गर्दै रहनेछौ त्यति सतोप्रधान बन्दै जानेछौ । पुरुषार्थ गरेर अवस्था यस्तो बनाउनु छ जसले गर्दा तिमीलाई पछि गएर एक बाबा बाहेक अरु केही पनि याद नआओस् । एक गीत पनि छ— अन्तकाल जो स्त्री सिमरे... यो अन्तकाल हो नि । पुरानो दुनियाँ दुःखधामको अन्त्य छ । अहिले तिमीले सुखधाममा जाने पुरुषार्थ गर्छौ । तिमी शूद्रबाट ब्राह्मण बनेका छौ । यो त याद रहनुपर्छ नि । शूद्रलाई दुःख छ, हामी दुःखबाट निक्लेर फेरि अहिले चोटी चढिरहेका छौ । त्यसैले एक बाबालाई याद गर्नु छ । परम प्रिय बाबा हुनुहुन्छ । उहाँ भन्दा मीठो चीज के छ र । आत्माले उहाँ परमपिता परमात्मालाई नै याद गर्छ नि । सबै आत्माहरूका पिता हुनुहुन्छ, उहाँ जस्तो मीठो यस दुनियाँमा कुनै चीज हुन सक्दैन । यति धेरै बच्चाहरू छन्, याद गर्न कति समय लाग्छ होला ? एक सेकेण्ड । सारा सृष्टिको चक्र कसरी घुम्छ ? त्यो पनि तिमी बच्चाहरूको बुद्धिमा अर्थ सहित छ । जसरी कोही नाटक हेरेर आउँछ, कसैले नाटक याद छ भनेर सोधेमा तत्काल सारा नाटक बुद्धिमा आइहाल्छ, शुरुदेखि अन्त सम्म । तर त्यो वर्णन गरेर सुनाउन त समय लाग्छ । बाबा बेहदका पिता हुनुहुन्छ, उहाँलाई याद गर्नासाथ २१ जन्मको सुख सामुन्ने आउँछ । बाबासँग यो वर्सा मिल्छ । सेकेण्डमा बच्चाहरूलाई बाबाको वर्सा सामुन्ने आउँछ । बच्चा जन्मियो, पिताले जान्दछन्— वारिसले जन्म लियो । सारा सम्पत्ति याद आउनेछ । तिमी पनि अलग-अलग बच्चा हो, त्यसैले अलग-अलग वर्सा मिल्छ नि । अलग-अलग याद गर्छौ । हामी बेहदका बाबाका वारिस हौ । सत्ययुगमा त एउटै बच्चा हुन्छ । ऊ सारा सम्पत्तिको मालिक ठहरियो । बच्चालाई बाबा मिल्नुभयो, सेकेण्डमा विश्वको मालिक बन्यो । समय लाग्दैन । बाबा भन्नुहुन्छ— तिमीले आफूलाई आत्मा सम्झ । महिला (फिमेल) नसम्झ । आत्मा त बच्चा हो नि । बाबा भन्नुहुन्छ— मलाई सबै बच्चाहरू याद आउँछ । आत्माहरू सबै भाइ-भाइ हुन् । जति पनि सबै धर्मका आउँछन्, उनीहरू भन्छन् सबै भाइ-भाइ हुन् । तर बुझ्दैनन् । अहिले तिमीले सम्झन्छौ— हामी बाबाका अति प्यारा बच्चाहरू हौ । बाबाबाट पूरा बेहदको वर्सा अवश्य मिल्नेछ । कसरी लिनेछौ ? त्यो पनि तिमी बच्चाहरूलाई सेकेण्डमा याद आउँछ । हामी सतोप्रधान थियौं फेरि तमोप्रधान बन्यौं, अब फेरि सतोप्रधान बन्नु छ । तिमी जान्दछौ— बाबासँग हामीले स्वर्गको सुखको वर्सा लिनु छ ।

बाबा भन्नुहुन्छ— आफूलाई आत्मा सम्झ । देह त विनाशी छ । आत्माले नै शरीर छोडेर जान्छ । फेरि गएर गर्भमा अर्को नयाँ शरीर लिन्छ । शरीर (पुतला) जब तयार हुन्छ तब आत्माले त्यसमा प्रवेश गर्छ । तर त्यो त

रावणको वशमा हुन्छ । विकारहरूको वश भएर जेलमा जान्छन् । वहाँ त रावण नै हुँदैन, दुःखको कुरा नै हुँदैन । जब वृद्ध हुन्छन् तब थाहा हुन्छ— अब यस शरीरलाई छोडेर अर्को शरीरमा गएर प्रवेश गर्नेछु । वहाँ त डरको कुनै कुरा नै हुँदैन । यहाँ त कति डराउँछन् । वहाँ निडर हुन्छन् । बाबाले तिमी बच्चाहरूलाई अपार सुखमा लैजानुहुन्छ । सत्ययुगमा अपार सुख हुन्छ, कलियुगमा घोर दुःख हुन्छ, त्यसैले यसलाई भनिन्छ नै दुःखधाम । बाबाले त कुनै मेहनत दिनुहुन्न । गृहस्थ व्यवहारमा बस, बालबच्चाहरूलाई सम्हाल, केवल मलाई याद गर । गुरु गोसाईं सबैलाई छोड । म त सबै गुरुहरूभन्दा ठूलो हुँ नि । ती सबै मेरा रचना हुन् । म बाहेक अरू कसैलाई पतित-पावन भनिदैन । के ब्रह्मा, विष्णु, शंकरलाई पतित-पावन भनिन्छ र ? भनिदैन । म बाहेक देवताहरूलाई पनि भनिदैन । अब तिमी बच्चाहरूले के गंगालाई पतित-पावनी भन्छौ र ? यी पानीका नदीहरू त सदा बगिरहन्छन् । गंगा, ब्रह्मपुत्र आदि पनि बगिरहेका छन् । यिनमा त स्नान गरि नै रहन्छन् । वर्सा हुँदा बाढी आउँछ । यो पनि दुःख भयो नि । अथाह दुःख छ, बाढीमा हेर कति मनुष्य मरे । सत्ययुगमा दुःखको कुरा हुँदैन । जनावरहरूलाई पनि दुःख हुँदैन । तिनीहरूको पनि अकालमा मृत्यु हुँदैन । यो ड्रामा नै यसरी बनेको छ । भक्तिमा गाउँछन्— बाबा, हजुर जब आउनुहुनेछ, हामी हजुरको नै बन्नेछौ । आउन त आउनुहुन्छ नि । दुःखधामको अन्त्य र सुखधामको आदिमा नै आउनुहुन्छ, तर यो कसैलाई थाहा छैन । सृष्टिको आयु कति हुन्छ, यो पनि जान्दैनन् । बाबाले कति सहजै बताउनुहुन्छ । सृष्टिचक्रको आयु ५ हजार वर्षको हुन्छ भनेर । पहिले के तिमीले जानेका थियौ र ? उनीहरूले त लाखौं वर्ष भनिदिन्छन् । अहिले बाबाले सम्झाउनुभएको छ— हरेक युग १२५० वर्षको हुन्छ । स्वस्तिकमा पूरा ४ खण्ड भएको देखाउँछन् । अलिकति पनि फरक हुँदैन । विवेकले पनि भन्छ दुरुस्त (एक्युरेट) हिसाब हुनुपर्छ । पुरीमा पनि चामलको हण्डी चढाउँछन्, आफै पूरा ४ भाग हुन्छन्— यस्तो युक्ति बनाइएको छ । त्यहाँ भात धेरै खान्छन् । जगन्नाथ भन वा श्रीनाथ भन कुरा एउटै हो । दुवैलाई काला देखाउँछन् । श्रीनाथको मन्दिरमा घिउको भण्डार हुन्छ । सबै घिउमा पकाएका मीठा मीठा चीजहरू मिल्छन् । बाहिर दोकान लगाउँछन् । कति भोग लाग्छ । सबै यात्रीहरूले गएर दोकानबाट लिन्छन् । जगन्नाथमा फेरि भात नै भात हुन्छ । त्यहाँ जगत्नाथ, यहाँ श्रीनाथ । सुखधाम र दुःखधामलाई देखाउँछन् । श्रीनाथ सुखधामका थिए, उनी दुःखधामका । कालो त काम चितामा बसेर यस समयमा बनेका हुन् । जगन्नाथलाई केवल चामलको भोग लगाउँछन् । यिनलाई गरिब र उनलाई धनवान् देखाउँछन् । ज्ञानका सागर एक बाबा नै हुनुहुन्छ । भक्तिलाई भनिन्छ अज्ञान, त्यसबाट केही मिल्दैन । त्यहाँ केवल गुरुहरूको आम्दानी धेरै हुन्छ, होसियार भएर उसबाट कसैले सिके भने भन्नेछन्— उहाँ मेरो गुरु हुनुहुन्छ । उहाँले मलाई यो सिकाउनु भएको हो । ती सबै जन्म लिने शरीरधारी हुन् ।

अहिले तिम्रो साथमा को हुनुहुन्छ ? विचित्र बाबा । उहाँ भन्नुहुन्छ— यो मेरो शरीर होइन । यो तिम्रो दादाको शरीर हो, जसले पूरा ८४ जन्म लिएका छन्, यिनको धेरै जन्मको अन्तमा म यिनमा प्रवेश गर्छु, तिमीलाई सुखधाममा लैजान, यिनलाई गौमुख पनि भनिन्छ । गौमुखमा कति टाढा-टाढाबाट आउँछन् । यहाँ पनि गौमुख छ । पहाडबाट पानी त अवश्य आउनेछ । कुआमा पनि सधैं पहाडबाट पानी आउँछ, त्यो कहिल्यै बन्द हुँदैन । पानी आइरहन्छ । कतैबाट सानो खोला आयो भने त्यसलाई गंगा जल भनिदिन्छन् । वहाँ गएर स्नान गर्छन् । गंगा जल सम्भन्छन् तर पतितबाट पावन यस पानीबाट कहाँ बन्छन् र । बाबा भन्नुहुन्छ— पतित-पावन म हुँ, हे आत्माहरू ! म एकलाई याद गर । देह सहित देहका सबै सम्बन्ध छोडेर आफूलाई आत्मा सम्भेर मलाई याद गर्नु भने तिम्रो जन्म-जन्मान्तरको पाप भस्म हुनेछ । बाबाले तिमीलाई जन्म-जन्मान्तरको पापबाट छुटाउनुहुन्छ । यस समयमा त दुनियाँमा सबैले पाप गरिरहन्छन्, कर्मभोग छ नि । अघिल्लो जन्ममा पाप गरेका छन्, ६३ जन्मको हिसाब-किताब छ । अलि-अलि कला कम हुँदै जान्छ । जसरी चन्द्रमाका कलाहरू कम हुँदै जान्छ नि । यो हो फेरि बेहदको दिन-रात । अहिले सारा दुनियाँमा, त्यसमा पनि खासगरी भारतवर्षमा राहुको दशा बसेको छ । राहुको ग्रहण लागेको छ । अहिले तिमी बच्चाहरू श्यामबाट सुन्दर बनिरहेका छौ । त्यसैले कृष्णलाई पनि श्याम-सुन्दर भनिन्छ । वास्तवमा कालो बनाइदिन्छन् । काम चितामा चढेका छन् त्यसैले निशानी देखाइन्छ । तर मनुष्यको केही पनि बुद्धि चल्दैन । एउटा कालो, अर्को गोरो बनाइदिन्छन् । अहिले तिमीले गोरो बन्ने पुरुषार्थ गरिरहेका छौ । सतोप्रधान बन्ने पुरुषार्थ गर्नु भने त बन्नेछौ नि, यसमा मेहनतको कुरा छैन । यो ज्ञान अहिले तिमीले सुन्छौ फेरि प्रायः लोप हुन्छ । चाहे

गीता पढेर सुनाऊन् तर पनि यो ज्ञान सुनाउन सक्दैनन् । त्यो भयो भक्तिमार्गको लागि पुस्तक । भक्तिमार्गको लागि धेरै सामग्री छन्, धेरै शास्त्र छन्, कसैले के पढ्छन्, कसैले के गर्छन् । रामको मन्दिरमा पनि जान्छन्, रामलाई पनि कालो बनाएका छन् । कालो किन बनाउँछन्, विचार गर्नुपर्छ । काली कलकत्तेवाली पनि छ, माँ-माँ भनेर हैरान हुन्छन्, सबैभन्दा काली उनी छन्, धेरै भयानक देखाउँछन् । उनलाई फेरि माता भन्छन् । तिम्रा यी ज्ञान-बाण, ज्ञान कटारी आदि हुन् । त्यसैले फेरि उनीहरूले हतियार देखाएका छन् । वास्तवमा कालीमाथि पहिले मनुष्यको बलि चढाउँथे । अहिले सरकारले बन्द गरिदिएको छ । पहिले सिन्धुमा देवीका मन्दिर थिएनन् । जब बम पड्क्यो अनि एक ब्राह्मणले भन्यो कालीले हामीलाई भनेकी छिन्— मेरो मन्दिर छैन, छिट्टै बनाऊ, नत्रभने अरू पनि बम पड्किनेछन् । के चाहियो र, त्यसपछि धेरै पैसा उठ्यो, मन्दिर बन्यो । अहिले हेर धेरै मन्दिर छन् । कति ठाउँमा भड्किन्छन् । बाबाले तिमीलाई यी सबै कुराबाट छुटाउनको लागि सम्झाउनुहुन्छ, कसैको ग्लानि गर्नुहुन्न । बाबाले ड्रामालाई सम्झाउनुहुन्छ । यो सृष्टि चक्र कसरी बनेको छ । तिमीले जे जति देखेका छौ त्यो फेरि हुनेछ । जुन चीज छैन त्यो बन्छ । तिमीले बुझिसक्यौ हाम्रो राज्य थियो, त्यो हामीले गुमाएका छौ । अब फेरि बाबा भन्नुहुन्छ— प्यारा बच्चाहरू, नरबाट नारायण बन्नु छ भने पुरुषार्थ गर । भक्तिमार्गमा तिमीले धेरै कथाहरू सुन्दै आएका छौ । अमरकथा सुन्यौ फेरि कोही अमर बन्यो त ? कसैलाई ज्ञानको तेस्रो नेत्र मिल्यो ? यो कुरा बाबा बसेर सम्झाउनुहुन्छ । यी आँखाले केही पनि नराम्रो नदेख । पवित्र आँखाले हेर, अपवित्र आँखाले होइन । यस पुरानो दुनियाँलाई नदेख । यो त समाप्त हुनु छ । बाबा भन्नुहुन्छ— मीठा-प्यारा बच्चाहरू, म तिमीलाई राज्य दिएर जान्छु, २१ जन्मका लागि । वहाँ अरू कसैको राज्य हुँदैन । दुःखको नाम हुँदैन, तिमी बडो सुखी र धनवान् हुन्छौ । यहाँ त मनुष्यहरू कति भोकले मरिरहन्छन् । वहाँ त सारा विश्वमा तिमीले राज्य गर्छौ । कति थोरै जमीन चाहिन्छ । सानो बगैँचा फेरि वृद्धि हुँदै-हुँदै कलियुगको अन्त्यसम्म कति ठूलो हुन्छ र ५ विकारको प्रवेशताले गर्दा त्यो काँडाको जंगल बन्छ । बाबा भन्नुहुन्छ— काम महाशत्रु हो, यसबाट तिमीले आदि, मध्य, अन्त दुःख पाउँछौ । ज्ञान र भक्तिलाई पनि अब तिमीले बुझेका छौ । विनाश सामुन्ने खडा छ, त्यसैले अब छिटो-छिटो पुरुषार्थ गर्नु छ । नत्रभने पाप भस्म हुनेछैन । बाबाको यादले नै पाप काटिन्छ । पतित-पावन केवल एक बाबा हुनुहुन्छ । कल्प पहिले जसले पुरुषार्थ गरेका छन् उनीहरूले नै गरेर देखाउनेछन् । सुस्त नबन । एक बाबा बाहेक अरू कसैको याद नगर । सबै दुःख दिनेवाला छन् । जो सदा सुख दिनेवाला हुनुहुन्छ उहाँलाई याद गर, यसमा लापरवाही गर्नु छैन । याद गरेनौ भने पावन कसरी बन्नेछौ ? अच्छा !

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग । रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते । रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते ।

धारणाको लागि मुख्य सारः—

- १) यी आँखाले नराम्रो देख्नु छैन । बाबाले जुन ज्ञानको तेस्रो नेत्र दिनुभएको छ, त्यस पवित्र नेत्रले नै देख्नु छ । सतोप्रधान बन्ने पूरा पुरुषार्थ गर्नु छ ।
- २) गृहस्थ व्यवहारलाई सम्हाल्दै प्यारो चीज, एक बाबालाई याद गर्नु छ । अवस्था यस्तो बनाउनु छ जसले गर्दा अन्तकालमा एक बाबा बाहेक अरू केही पनि याद नआओस् ।

वरदानः— स्नेहको रिटर्नमा स्वयंलाई टर्न गरेर (बदलेर) बाबा समान बन्नेवाला सम्पन्न र सम्पूर्ण भव स्नेहको निशानी हो उसले स्नेहीको कमीलाई देख्न सक्दैन । स्नेहीको गल्तीलाई आफ्नो गल्ती सम्झनेछ । बाबाले जब बच्चाहरूको कुनै कुरा सुन्नुहुन्छ भने सम्झनुहुन्छ यो मेरो कुरा हो । बाबाले बच्चाहरूलाई आफू समान सम्पन्न र सम्पूर्ण देख्न चाहनुहुन्छ । यस स्नेहको रिटर्नमा आफूलाई टर्न गरिहाल । भक्त त शिर उतारेर राख्नको लागि तैयार छन् तिमीले शरीरको शिरलाई नउतार, बरू रावणको शिर उतारिदेऊ ।

स्लोगनः— आफ्ना रूहानी प्रकम्पन (भाइब्रेशन) द्वारा शक्तिशाली वायुमण्डल बनाउने सेवा गर्नु सबैभन्दा श्रेष्ठ सेवा हो ।